„Atletele cari renunță la sport de teama că nu vor fi mame, fac o mare greșală"

A SPUS LEONARD DUMBRILL CAMPIOANA OLYMPICA — MAMA A DOI COPII GEMENI

Leonard Dumbrill, campioana olympică a Angliei, o strălucită figură a atletismului britanic, este de câteva săptămâni mama a doi copii gemeni. Mama are 24 ani și reprezintă cea mai bună ilustrare a absurdității tezei că dacă practici atletismul sau alte sporturi nu vei fi niciodată mamă.

Un redactor a lui «Daily Herald» a fost în vizită la fericita mamă a celor doi gemeni și publică un interesant reportaj de impresii. «M'am dus să văd cât de supărați sunt cei doi gemeni pentru faptul că mama lor a fost campioană olympică»... *iată cum începe reportajul ziaristul englez.*

Înainte de a se mărita Leonard Dumbrill a fost Miss Mary Milne, campioana Angliei la săritura în înălțime.

La vârsta de 15 ani, a doborât pentru prima oară un record britanic.

«Atletele cari renunță la sport de teama că nu vor fi mame, fac o mare greșală» *a spus Leonard Dumbrill.* «Multe din colegele mele cari au beneficiat de onoruri internaționale sunt azi fericirea multor căsnicii».

Atletul Oö a încetat din viață

Erl a încetat din viață la I. S. E. F. unde era student în primul an, Ladislau Oo.

Fusese internațional și se relevase în cadrul grupării Recaș în care a activat.

Oo a contractat o răceală complicată cu o meningită.

Corpul defunctului va fi transportat în cursul zilei de azi la Timișoara, unde va fi înhumat.

Federația cea veșnică... acum zece ani ca și astăzi!

Aspecte duminicale pe imensul teren părăginit dela șoseaua Kiseleff

Un reportaj de SILVIU HERESCU

Mărturisesc, spre rușinea mea, că n'am fost de prea multe ori pe la Federație. Pe ecranul amintirilor estompate în contururi clar-obscure dăinuesc totuș câteva după amiezi din copilărie pierdute în praful terenului dela Șosea.

Acum 10—12 ani, alergasem și eu, împreună cu alți colegi de joacă după o minge peticită și fără forme prea precise, în lungul și latul imensului stadion, cocoloșiți de razele soarelui, înecați de praful pe care îl respiram, dar voioși, nevoe mare, că putem să fim jucători de football. Și eram fericiți, sburdam, țipam, râdeam până ajungeam acasă și trebuiam să arunc la gunoi ghetele ,să dau la curățat hainele și să-mi schimb cămașa care luase colori pământii.

Dar ce conta pentru noi toate acestea? Copilăria, când totul îți zâmbea, și vedea-i toate prin cristalul magic al bucuriei înșelătoare, ne umplea cu darurile măiestre ale unei vârste pe care o doream să treacă cât mai repede pentru a o regreta cu atât mai mult.

Uite-l pe Gogu, băiatul acela cu coșuri pe față, urât ca mama pădurii, un Quasimodo fără cocoașe, făcând sport.

Imi revine în minte figura lui Cristu, nefericitul coleg de joacă, tăiat de tren lângă Chitila.

Iată-i și pe Mișu «laudă-mă gură» și pe Vintilă «borțosul» și toată cohorta de copii neastâmpărați porniți la hoinăreală din zori și neobosiți până în noapte.

Aceste imagini se reactualizau, căpătau forme, viață, se mișcau parcă, Duminica trecută, când făceam din nou drumul spre Federație.

După 10—12 ani, intram din nou pe poarta copilăriei.

Veșnica Federație

Nu știu dacă ați încercat vreodată senzația dulce-amăruie a amintirilor. Emoția pe care ți-o produce tensiunea nervoasă a descoperirii unor lucruri de mult uitate. Impresia de dulce melancolie și romantice regrete pe care le ai atunci când cotrobăiești printr'un vraf de scrisori îngălbenite, sau privești fotografii din alte vremuri, din care emană parcă ultimile raze de viață care stă să piară în amintire.

Cu sufletul încărcat de astfel de simțăminte am pătruns Duminică pe Federație. Le-am simțit o clipă o fracțiune de secundă numai. Apoi totul s'a destrămat ca o pânză magică de păianjen pe care o construisem din fire imaginative. A dispărut farmecul de nedescris și a apărut... Federația.

Federația, așa cum am cunoscut-o acum 10 ani. Fără nici o schimbare, nici un retuș, nici o transformare și nimic adăugat.

Aceeași Federație imensă, părăginită și uitată. Cu tribunele numai piloni și iarba 'n bălării.

Și Federația a prins parcă să mi zâmbească șăgalnic:

— Sunt eu, tot aceeași. Nu m'am schimbat cu nimic, căci sunt veșnică în părăgina mea peste care trec ani și ani pentru a mă părăgini și mai mult. Dar eu rămân aceeași, conservatoare și plină de praf...

Și m'a apucat tristețea fără de margini a înfrângerilor.

Și soarele care ne încălzea în copilărie după amiezile de joacă dispăruse și el după o crustă de nouri cenușii vestitori ai nămeților de zăpadă...

Aspecte duminicale

Când am pătruns, pe Federație era animație mare. Toate terenurile de rugby erau ocupate, căci se disputau matchuri de categoria promoție. O forfotă de nedescris, țipete, chemări, nume strigate se încrucișau într'un duel de voci repezite.

In partea dinspre intrare, acelaș decor, numai că aci se pregăteau concurenții pentru crossul popular organizat de federația de atletism.

După cum se poate vedea, sportivii erau în floare și în... vânt, căci era un frig pătrunzător nu prea recomandabil pentru tricouri și chiloți.

In momentul când am intrat noi, tocmai începuse matchul de rugby Venus—C. F. R. promoție.

Pentru spectatorul obișnuit să frecventeze terenurile de football, aspectul nu era tocmai plăcut. Dar cu atât mai hazliu.

In primul rând arbitrul. Din cauza frigului, domnia sa avea un aspect jalnic. Pirpiriu, cu nasul înroșit de ger, cu mâinile înghețate, cu buzele sloi, nici nu mai putea să fluere. Se plimba cu pălăria pe cap și pardisiul pe umeri, bătând pământul cu picioarele pentru a se încălzi.

Funcția de arbitru o îndeplinea de multe ori jucătorii, care ce-i drept, nu aveau nici ei un aspect mai convenabil.

Perioadă de lungă dominare venusistă. Impinși de un colos (cel puțin 120 de kgr.; l-am cântărit din ochi) ce arbora peste chelie un basc pentru a i-o încălzi, «negrii» se aflau numai în terenul feroviarilor, cari se apărau cu disperare.

Iată însă minunea. Un ceferist scapă, duce mingea în dribling și o culcă după linia Venusului. Essai pe care apoi îl transformă și C. F. R. conduce cu 5—0.

N'am văzut niciodată o mai mare disperare decât la jucătorii venusiști.

Se înjurau, își aduceau unul altuia vini, se ciorovăiau de parcă ar fi pierdut milioane.

— Dece l'ai lăsat mă Aurică, strigă borțosul cu bask pe cap. Eu trebue să mă omor pentru toți.

— Tu ești de vină, că nu i-ai pus.. piedică!

— Lasă d'omle, că așa sunteți toți. Lăsați toate pe capul meu.

Cearta a durat cam cinci minute, în care timp domnul arbitru își bătea mâinile și picioarele, și-a frecat nasul, a pus fluerul în buzunar pentru a se încălzi și în ultimă instanță a dat fuga până la bufet și a cerut:

— Un ceai ferbinte, dar mai repede că matchul continuă!..

Pe Federație pot fi văzute din când în când aspecte de acestea. Concurenții la crossul popular așteaptă nerăbdători semnalul începerii cursei

Vestiarele „Federației"

Sportul a parcurs în ultimul timp o cale lungă. Cerințele moderne, precum și marele număr de spectatori cari populează arenele noastre sportive, au contribuit în egală măsură la emanciparea sportului.

Avem azi terenuri și stadioane splendid utilate.

Terenul Venusului poate fi dat ca exemplu, iar cine a vizitat instalațiile și vestiarele arenei din Splaiu, n'a putut decât să plece încântat de cele văzute. Jucătorii au cabine încălzite, dușuri reci și calde cabinet medical, bufet unde li se servește gratuit ceaiuri calde toamna și limonadă vara, etc.

Intr'un cuvânt jucătorul modern are la dispoziție toate cele necesare pentru a-și face meseria în condițiuni optime.

La Federație nu există însă așa ceva.

Vestiarele sunt ca și inexistente. O baracă de scânduri, unde jucătorii își lasă hainele, care de multe ori dispar; fără uși, fără geamuri, vântul șuieră ca pe Bărăgan.

Aci, încălziți de joc, vin sportivii să se odihnească zece minute, până reîncep lupta.

Am văzut jucători tineri și firavi sgribuliți de frig, ștergându-și sudoarea înghețată de pe frunte și piept.

Și toți acești jucători sunt amatori. Nu primesc nici un ban pentru picioarele rupte, claviculele și coastele frânte în elanul cu care își apără culorile cluburilor lor.

Ar merita, numai pentru acest lucru, o soartă mai bună.

Și totuș nici unul nu dezertează dela datorie.

Ii veți întâlni în fiecare Duminică, fie că este cald fie că gerul sparge pietrele pe Federație, practicând sportul favorit. Este ceva mistic și pentru profesioniștii anului de grație 1938, ceva de neînțeles.

Un cross popular

Tot Duminică s'a desfășurat și crossul popular al federației de atletism.

Plecarea s'a dat — pe un parcurs de 5 klm. — de pe Federație.

Participanții, cari și-au lăsat hainele tot într'un vestiar-baracă de care vorbeam mai sus s'au aliniat — vre-o 60 la număr — la start.

Figuri de copii amestecate cu fețe mature de atleți improvizați cari și-au descoperit la bătrânețe talente sportive. Amalgam interesant de oameni din cele mai diverse straturi sociale, toți mânați de aceeași pasiune: sportul.

Când s'a dat plecarea, un șarpe multicolor s'a întins pe stadion,și-a făcut loc spre poartă și a ieșit spre Șosea.

După douăzeci de minute au apărut din nou, dar extenuați, murdari de noroiul șoselii, cu câte un pantof în mână și altul încălțat, în atitudini de oameni sfârșiți dar mulțumiți că au putut face o ispravă.

Soseau câte unii cu capul între umeri, deabea mișcându-și picioarele, alții mândri și cu ultimul efort în trenă de 100 m. plat, tineri și bătrâni, la intervale mai mari sau mai mici.

Veneau în șir nesfârșit, resfirați dealungul șoselei ca o panglică mișcătoare inedită în sute de culori.

Sosirea fiecăruia era îndelung aplaudată de prieteni și admiratoare. Grandul, Grivița, Dealul Spirii și Bucureștii Noui își dăduseră întâlnire pe terenul de sport.

Aceasta este Federația. Terenul care de ani de zile, de zeci de ani, este acelaș.

Părăginit, fără confort și năpădit de bălării.Și totuși aci își încep viața de sportivi copiii de azi ca și cei de eri, aci se luptă pentru gloria artei tineri și bătrâni, se face sport se capătă sănătate și vigoare.

Federația este acciași pe care am cunoscut-o acum 10—12 ani. Aceeaș oameni parcă, în acelaș decor demodat dar totuși cu farmecul său specific și de neegalat.

Aceasta este Federația..

*

Tribunele de beton înconjoară stadionul dându-i un aspect grandios. Ele au o capacitate de 80.000 de locuri, toate numerotate. Peste beton, la tribune sunt bănci comode iar tribuna centrală este acoperită. Stadionul are nenumărate porți de intrare și ieșire astfel că în câteva minute poate fi evacuate fără înghesuială și imbrânceli.

In mijloc un splendid teren de football gazonat perfect. In părți terenuri de rugby, gazonate și ele și excelent întreținute.

(Continuarea în pag. 6-a)

Un instantaneu luat cu ocazia antrenamentului echipei naționale de rugby pentru campionatul european

Figuri proaspete ale footballului nostru

THIERJUNG — UN PRODUS STRĂLUCIT AL FOOTBALLULUI BĂNĂȚEAN

S'a născut la Jimbolia și a debutat ca... portar

Cine nu-l cunoaște pe Thierjung? Cine nu l-a aplaudat pe acest minunat produs al footballului bănățean? Un omuleț mic de statură. Cu părul blond și ochi mici, vioi și.. albaștri.

L-am întâlnit în al doilea mitemps al matchului F. C. Rapid—Victoria, instalat comod într'un scaun, urmărind cu mare atenție fazele palpitantei partide vestitoare de sfârșit de sezon.

Am luat loc lângă el și l'am supus imediat unui interview.

JIMBOLIA ESTE ORAȘUL MEU NATAL!

— Unde și când te-ai născut Thierjung?

— Acest fericit eveniment, încep pe blondul timișorean râzând, s'a întâmplat în vara anului 1914.

De luna și data când m'am născut, să-ți spun sincer, nu-mai mai amintesc. Mi aduc însă bine aminte că am văzut lumina zilei (deși după spusele mamei era noapte) la Jimbolia.

Eram primul copil al unor gospodari cinstiți ai orașului dela actuala graniță cu Jugoslavia.

COPILARIA.

Prima parte a vieții mele am petrecut-o în orașul meu natal.

Până la vârsta de cinci ani, nu s'a întâmplat nimic de semnalat în viața mea de... footballist! La această etate însă mergând cu tatăl meu într'o Duminică la plimbare, am văzut pe un maidan vreo 10 sau 15 băeți luptându-se pentru o mingie care deși era din cârpă, avea o dimensiune destul de mare.

Am întrebat atunci pe însoțitorul meu cum se numește jocul pe care-l practică acești copilandri.

D. Thierjung-senior îmi răspunse atunci că se chiamă «fussball» și că nu mă interesează pe mine.

Și... pornirăm mai departe în târg unde am asistat pentru prima dată la un circ.

Dar asistat este numai «zis». Căci gândul meu departe de a fi concentrat la scenă, era la copii și mingea după maidan!...

PRIMA MINGE... PRIMA BATAE.

A doua zi m'am sculat dis-de-dimineață și am pornit în grabă la prietenii mei de... turcă.

Le-am povestit și lor, ceeace văzusem în ajun și toți au fost de acord că trebue să facem rost neapărat de o minge și un «maidan» unde am putea juca fără să fim descoperiți de părinți.

Eram în total șease! Și, fiecare prefera să meargă în căutarea unui teren.

Am stat atunci și am chibzuit ce este de făcut.

Un băiat dintre noi, ceva mai mare, a avut o ideie care a pus capăt unei munci zadarnice:

— «Să tragem la sorți! Zis și făcut! Cel cu «ideia» a ales 6 pietre diferite ca culoare și cel care o va trage pe «haniagră» va face rost de mingie.

Dar sorții ni-au fost de astă dată nefavorabili. Am tras dintr'o șapcă piatra neagră și..

Dar în momentul acela mi-a venit o ideie salvatoare.

Ciorapii pe care mi-i cumpărase maică-mea în ajun puteau fi transformați repede și ușor în mingie.

I-am lepădat și după ce am vârât unul într'altul i-am cusut și în fruntea unei «echipe «victorioase» am pornit în căutarea unui «teren».

AM INCEPUT CA PORTAR!

După o cercetare de aproape un ceas am găsit la periferia orașului tocmai ceeace ne lipsea: terenul!

Desigur că nu avea dimensiunile acestui stadion (N. R. Giulești) însă nici noi nu aveam pe atunci (!) valoarea unui Baratky sau Cociuban.

Ne-am împărțit în două tabere și am început să jucăm.

Eu am fost «pus» în poartă! Și Thierjung se oprește pentru a mai privi puțin la match.

Deodată însă, când tocmai mă așteptam mai puțin, blondul timișorean explodează:

— Bun portar!

Credeam întâiu că este vorba despre el. Despre începutul carierei sale de jucător. Acesta însă nu mă lasă mult nedumerit:

— Nu vezi ce plongeon a executat Negru?!

L-am rugat apoi să ne povestească în continuare despre primul său contact cu mingea.

— «După ce am stat câtva timp în poartă, am trecut la înaintare.

Dar mi-amintesc cu certitudine că n'am dat satisfacție!

Am jucat totuși până către amiază când am pornit (fără ciorapi, firește) acasă.

Când a observat tatăl meu lipsa ciorapilor, vă închipuiți ce m'a așteptat.

Am mâncat o bătaie pe care n'o uit niciodată!

LA ȘCOALA.

La vârsta de 6 ani, părinții mei m'au înscris la școala primară.

Am absolvit cu succes cele 4 clase reglementare și am fost apoi înscris la Gimnaziul din Jimbolia.

In clasa doua, am fost selecționat în echipa clasei contra piticilor «Jimbolianei».

Am jucat atunci foarte bine în postul de centru - înaintaș, marcând chiar și 6 goaluri care au consfințit victoria noastră.

Conducătorul adversarilor noștri a fost impresionat de jocul meu și imediat după terminarea partidei mi-a făcut o ofertă pe care eu am acceptat-o: aceea de a juca la piticii «Jimbolianei».

Am activat în rândurile «piticilor» 2 ani și la vârsta de 14 ani am fost avansat în echipa de juniori unde am jucat 3 ani.

Și în ziua când tocmai împlineam 17 ani am fost promovat în prima echipă!

La «întâia» am jucat foarte bine. Mi-aduc mai ales aminte cu mult plăcere de jocul disputat de echipa în rândurile căruia activam, în Jugoslavia. Și anume cu «Kikinda», echipa orașului cu același nume, pe care am învins-o cu 3—2.

Am făcut atunci o partidă excelentă fiind chiar autorul tuturor celor 3 puncte marcate de «Jimboliana».

O DISPARITIE CA'N FILME.

DESTINAȚIA: ORADIA.

Aveam vârsta de 17 ani și conștient de posibilitățile mele, ardeam de dorul de a juca într'un oraș mare, la un club mare.

Și într'o bună zi, mi-am făcut frumușel valiza și fără a anunța pe cineva, mi-am luat tălpășița spre gară.

In acel timp tocmai pleca un tren spre Oradea.

«C. A. O.» și «Crișana» îmi veniră atunci simultan în minte.

Perspectiva de a figura în rândurile uneia dintre aceste echipe mă făcu să nu țin seama de nostalgia ținuturilor natale și ale adolescenței, cumpărai un bilet de clasa III-a și porni spre Oradea.

ANGAJAT DE C. A. O.!..

Ajuns la destinație am tras la un hotel și am început imediat să mă interesez de clubul atleticilor orădeni.

Am aflat că a doua zi (Marți) au antrenament și înarmat cu echipamentul complet m'am dus la teren.

Am fost încercat și am dat satisfacție completă. Mi s'a spus chiar că în maximum o lună voi juca în prima garnitură alb-verzilor.

...ȘI DE CHINEZUL!

Am avut însă norocul (sau cine

(Continuarea în pag. VI-a)